
Katarina MAGLICA

Zašto redovnica? Razmišljanja o posvećenom životu u svjetlu dominikanske karizme, Glas Koncila, Zagreb, 2007., str. 225.

220

Ova knjiga je nastala na tragu sažetog opisa „načina rada“ Reda propovjednika, dominikanaca i dominikanki, kojeg je poentirano sročio dominikanac Toma Akvinski: „contemplari et contemplata aliis tradere“ – što u slobodnom prijevodu znači, kontemplirati (razmatrati i studirati) i plod toga rada odnosno života s drugima podijeliti. Naime, glavninu ovih tekstova autorica, s. Katarina Maglica, je već jednom „podijelila“ sa svojim sestrama, bilo na zajedničkim susretima ili preko službenog glasila Kongregacije „Ave Maria“, dok je kroz 12 godina obnašala službu vrhovne glavarice Kongregacije sestara dominikanki sv. Anđela čuvara sa sjedištem u Korčuli.

Vjerojatnost da u medijima čujete ili pročitate dobru vijest puno je manja nego što je to slučaj s lošim vijestima. Pretjerano naglašavanje negativnoga i neuspjeloga ne mimoilazi ni redovnike koji također olako potpadnu pod utjecaj „moderne krjeposti“ – skeptičnosti. Ništa bolje ne prolaze ni naši govori o redovništvu, dakle i o nama samima. Unatoč opravdanoj kritičnosti, pa i zabrinutosti, temeljno obilježje razmišljanja s. Katarine je nadasve traženje razloga nade svog ljudskog postojanja u specifičnom pozivu sestre dominikanke. Postulirajući kreativnu vjernost kao stup ukorijenjenosti u svoju crkvenost i dominikansku specifičnost s. Katarina otvara obzorje budućnosti i osvaja radosnu raspoloživost čitatelja. Dok tzv. laik iščitavajući knjigu pozdravlja otvorenost i svježinu govora, dotle posebice redovnici bivaju iznenađeni kako je ipak moguće jednostavno govoriti o tako suptilnim izazovima redovništva. Da je tomu tako potvrđuje i činjenica da je knjiga u svega nekoliko mjeseci doživjela već drugo prošireno izdanje.

Ova razmišljanja o posvećenu životu inspirirana dominikanskom karizmom nastoje se ugraditi u mozaik traženja perspektive poslanja redovništva na ovim našim prostorima. Naime, stanovita kriza u kojem se redovništvo nalazi nije primarno iz razloga trajnog smanjenja broja članova, nego prije svega zbog izostanka kreativne vjernosti redovništva. Dakle, nije u prvom redu riječ o krizi broja zvanja, nego su poteškoće s kojima se redovništvo nosi načelne naravi. Radi se o budućnosti redovničkog poziva kao takva – barem u onome tradicionalnom obliku.

Pred tim nadasve načelnim izazovom neće nam biti od koristi žal za nekim tzv. boljim, prošlim vremenima. Za vjeru, naime, nema pogodnih i nepogodnih vremena. Jer, iz naše perspektive gledano, najbolje vrijeme za vjeru, pa tako i za redovništvo, je upravo ovo naše vrijeme. Raspoloživost čovjeka za Boga danas nije ništa manja, naprotiv! Da bi pak postao još primljiviji za Riječ Božju, pa i nasljedovanjem Isusa Krista u nekoj redovničkoj zajednici, zacijelo puno zavisi o aktualnim redovnicama i redovnicima – ali ne samo i jedino o njima.

Pristupanjem nekoj redovničkoj zajednici redovnica ili redovnik nije na kraju svoje odluke, nego zapravo tek na početku pustolovine koja se zove izbliza slijediti Isusa Krista. Profiliranje redovničkog zvanja iziskuje, dakle, trajnu formaciju. Ona pak, osim odgajatelja, starješina te druge subraće i susestara, ima za neprestana sugovornika svijet u kojemu živimo – iščitavanjem znakova vremena, preispitivanjem temelja svoga zvanja, dosljedno tražeći osobno autentično poslanje te svoje redovničke karizme u kontekstu sveopće Crkve. U toj trajnoj redovničkoj formaciji nema privremenih ili konačnih vremenskih okvira. Riječ je o zadaći koju nam je započinjati svaki dan iznova.

Naši današnji učestali sladunjavi govori o sebi i poslanju redovništva, pa i naša neiskrenost i uopće naš način nastupanja u javnosti, naše nesnalaženje s (post)modernim svijetom dobrim dijelom potpomažu rastu klišeja o nama redovnicima. U dokidanju tih mitova i uopće krivih slika o redovništvu, nažalost mi redovnici učestalo nismo dio rješenja nego problema. Stoga mi se nadasve svidio i uvijek iznova me intrigirao način govora s. Katarine, o sebi i iz sebe, o svijetu u kojemu živi, poslanju redovništva i poslanju u redovništvu. Riječi su to i uopće govor koji je duboko i iskreno proživljen, iskustvo „na vlastitoj koži“, nikakvo podilaženje, a još manje verbalna stilistika iz dopadljivosti, nego nadasve iz dosljednosti i ponajvećma

autentične ranjivosti. Riječ je o govoru iz konstruktivne brige za svijet u kojemu se živi – bilo društva ili redovničke zajednice u kojoj je obnašala starješinsku službu.

Skupljanjem na jedno mjesto svih tekstova s. Katarine o izazovima i temeljima redovničkog poslanja dolazi do izražaja širina razmišljanja i nadasve autentičnost njezina govora, a to blago ne ostaje samo u tzv. „dominikanskim krugovima“ nego se, u skladu s prethodnim citatom sv. Tome Akvinskog, dijeli s drugima. A to „zajedničko lomljenje kruha redovništva“ ima bez sumnje za cilj dati izvjesni prinos aktualnim promišljanjima, pa i lomovima u i oko poslanja redovništva na ovim prostorima.

Zaključno, ova knjiga optimistično radoznala naslova „Zašto redovnica?“ nudi jedan novi govor redovništva iz sebe i o sebi, ne zbog sebe nego s ciljem naviještanja Radosne vijesti. Za poželjet je autorici da ne posustane nesebično dijeliti svoja iskustva, razmišljanja, jer ovaj knjižni prvijenac je bez sumnje potvrda i ohrabrenje da nastavi pisati. Stoga, ovom meditativnom i optimističnom štivu želimo mnogog čitatelja, posebice među redovnicama i redovnicima.

Frano Prcela